

afgrændsede Pastorat Medlemmer af en anden Tro, da høre disse jo ikke til Hjorden, og det er en total Modstgelse at paaatae, at Hjrden skal vogte dem, skal passe paa, at de, som ikke høre til hans Hjord, skulle blive ved den, og ikke slutte sig til en anden, og ligeledes er det jo umuligt for Hjrden at græsse eller at meddele den Hjord aandelig og hjertelig Føde, som ikke i Troen hjerteligt slutter sig til ham. Naar dernæst det ærede Medlem siger, at „Retten til Sjælsorg faa velsom det hjærlige Forhold vil blive forstyrret,“ naar Sognebaandet bliver løst, saa er det jo ogsaa en ganske forunderlig Paastand. En juridisk Ret til Sjælsorg kan jo dog ikke være tilstrækkelig, den sande Ret maa jo dog bestaae deri, at Bedkommende deler Tro med Præsten, at Bedkommende ønsker at aabne sit Hjerte for Præsten, og at denne som Følge deraf søger til ham og meddeler ham al den Trøst og Oplysning, han kan meddele ham. Nu er det jo afgjort, at bliver Sognebaandet løst, saa at de slutte sig sammen, der dele Tro med hverandre, saa maa der opstaae et virkelig hjærligt Forhold mellem Præsten og Menigheden, og saaledes vil altsaa Sognebaandets Løsning netop forøge Kjærlighedsforholdet og ikke tilintetgjøre det. Dernæst siger den ærede Rigsdagsmand, at vi ved at vedtage denne Lov blive løsrevne fra den historiske Grundvold; det anseer jeg for en ligesaa besynderlig Paastand. Han nævnte selv, at det var mange Aar siden, at den Sag var kommen paa Bane; da gif den rigtignok ikke igjennem, da var

man ikke moden til at modtage den; men han kan jo ikke nægte, at derved, at den er bragt frem, er der dog gjort en Begyndelse, og Sagen er bleven omtalt rundt omkring i Menighederne, og derved bleven forberedt, saa man lidt efter lidt maatte komme til det Tidspunkt, da man var bleven moden til at modtage Loven. Dette Tidspunkt synes virkelig nu at være kommet, thi ikke blot synes det afgjort, at Loven vil gaae igjennem, men den vil vel endog gaae eenstemmigt igjennem, thi det ærede Medlem fra Odense Amts 3die Valgkreds (Møller), der jo er den Æneste, der har reist sin Stemme imod Loven, vil jo ikke engang selv stemme imod den. Endelig har han omtalt, at det var noget ganske besynderligt, at den evangelisk-lutheriske Kirke i Danmark skulde være den første og eneste Kirke, der ønskede at faae denne Frihed. Jeg kan slet ikke forstaae, hvad han mener med denne Paastand; det kan gjerne være, at man i andre Lande ogsaa ønsker den, og jeg vil haabe, at de ogsaa faae denne Frihed om ikke lang Tid. Genmaa jo imidlertid være den Første, og dersom Folk i Sachsen, hvor Luther optraadte, ikke havde villet slutte sig til hans Tro, fordi de vare de Første, hvorledes skulde det da være gaaet med den lutheriske Tro, thi der maa jo dog være en Begyndelse paa Alt. Saaledes gaaer det jo ogsaa her. Naar Ingen begynder paa, hvad der er Godt, saa kommer det jo aldrig igang; nu begynde vi dermed, og jeg vil haabe, at Mange ville følge efter.